

КЛИЧЕ ЖИТТЯ СІМНАДЦЯТИРІЧНИХ

ЖОДНОГО ВИПУСКНИКА ПОЗА ВИРОБНИЦТВОМ! — закликають десятикласники Петрівського району

ДОРОГІ товариші, друзі!
Ми, учасники районної наради учнів-випускників шкіл Петрівського району, стоїмо напередодні вступу в самостійне трудове життя.

Рідна партія, радянський народ, слава Батьківщина дали нам все для щасливого, радісного життя.

Гляньте навкруги, друзі! Як швидко крокує вперед наша країна, радянський народ! При такій впевненій широкій ході ми, безумовно, виконаємо величчі плани в намічені строки.

Батьківщина дала освіту, озброїла нас знаннями виробництва. Настала черга віддячити рідній партії і народу за їх безумовне піклування за наше щастя.

Ми закликаємо вас прикласти свої молоді, сильні руки, вкласти всю свою юну кипучу енергію, знання, уміння й пристрась в загальну справу будівництва комунізму.

Нам жити при комунізмі, нам його й будувати разом з своїми батьками, разом з героїчним старшим поколінням радянських людей.

На XIV з'їзді комсомолу М. С. Хрущов сказав: «Наша радянська дійсність дає кожному юнакові і дівчині великі можливості для того, щоб повністю проявити свої здібності, прожити хороше життя на благо свого народу... В праці на благо народу — зміст життя, в цьому щастя людини. Жити — це трудитися, трудитися — це жити».

Служити Вітчизні, справі комунізму — це значить бути передовим бійцем всюди і в усюмо — в праці і навчанні, в лавах нашої славної Радянської Армії — захисниці мирного життя і щастя народу.

Ось чому ми, закінчуючи середню школу, звертаємося до вас з закликом наслідувати наш почин, іти на виробництво, на колгоспні й радгоспні лани, разом з батьками, братами, сестрами взяти активну участь у здійсненні рішень партії по піднесенню сільського господарства, своїм трудом домогтися збільшення суспільних багатств, розквіту культури колгоспного села, впровадження технічних знань та використання техніки у виробництві. Цим ми наблизимо час побудови комуністичного суспільства в нашій країні, суспільства повного достатку матеріальних цінностей для кожного.

Ідіть же за нами, дорогі товариші! Включайтеся в роботу, яка кує народне щастя, наближає комуністичне завтра.

Жодного випускника поза виробництвом! — ось наш девіз.

За роботу, друзі!

В ТАБОРІ!

Відкритим семафором
Горить на всіх путях,
Над лісом і над морем,
Весни зелений стяг.

Нам ніколи, нам ніколи,
Прийшли до нас канікули.

Залишаємо двори,
Вийдемо в таборі!

Ми вчилися на славу
Всю зиму, а тепер,
Мандруй собі і плавай,
Товариш піонер!

Гартуймо наші сили,
Прийшов спочинку час!
Здорові, загорілі,
Повернемося у клас.

Іван НЕХОДА.

НА ПРИВАЛІ.

Фото К. Шамшина.

Пролетарі всіх країн, єднітеся!

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ.

Рік видання VI
№ 71 (578)

Неділя, 10 червня 1962 р.

Ціна 2 коп.

В обкомі КП України

БЮРО обкому партії схвалило ініціативу випускників середніх шкіл Петрівського району, які виявили бажання працювати в колгоспному і радгоспному виробництві. Міськкоми і райкоми партії, комсомольські комітети міст і районів зобов'язано провести зльотц випускників середніх шкіл, на яких обговорити звернення петрівців.

Бюро обкому КП України підкреслило необхідність розглянути і вирішити до 20 червня питання про трудову влаштування кожного випускника школи за набутою спеціальністю і кваліфікаційним розрядом. Про це повинні подбати партійні організації разом з керівниками підприємств, колгоспів, радгоспів і директорами шкіл. В школах слід провести широку роз'яснювальну роботу серед випускників про їх трудове життя, про перспективи розвитку колгоспів і радгоспів.

Сьогодні—підняття прапора

240 гомінливих хлопчиків і дівчаток заповнили 5 червня обидва корпуси і територію піонерського табору обкому профспілки працівників місцевої промисловості і комунального господарства. Все було готове для прийому дітей. В спальнях — чисті м'які постелі, в кімнатах відпочинку — ігрові дитячі література. Куховари мають в своєму розпорядженні багатий вибір продовольчих товарів, тому ї обіди виходять смачними, калорійними.

Вихователі разом з піонервожатими познайомилися з дітьми, піонерів розподілили на загони. Перші дні роботи табору були відведені, головним чином, репетиціям художньої самодіяльності. Виявилось, що серед дітей немало обдарованих танцюристів, співаків. Всі вони погодилися взяти участь в концерті на честь відкриття табору.

І ось, нарешті, дні першого ознайомлення і підготовки закінчилися. Сьогодні відбудеться урочиста лінійка. На флашточі здійметься вгору червоний прапорець.

М. РАЩЕНКО,
інструктор обкому профспілки.

КОЖНИЙ—ГОСПОДАР, КОЖНИЙ—БОЄЦЬ!

Розвивати громадські засади в комсомольській роботі

ОБ'ЄДНАНИЙ пленум обкому і Кіровоградського міськкому ЛКСМУ обговорив питання про те, як комсомольські організації здійснюють рішення XIV з'їзду ВЛКСМ та XIX з'їзду ЛКСМ України. Пленум затвердив заходи. В них чітко і ясно визначені головні завдання юнаків і дівчат Кіровоградщини. Тепер все залежить від тебе, юний друже, від участі кожного в цьому великому поході, від уміння комітетів комсомолу провести таку організаторську роботу, щоб кожний комсомолец став справжнім господарем організації, був передовим бійцем на фронті праці, неухильно додержувався принципів комуністичної моралі.

У нас є немало прикладів того, як комітет комсомолу первинної, бюро бригадної комсомольської організації, міськком, райком ЛКСМУ вміло залучають усіх комсомольців до виконання громадських доручень, дбають про те, щоб організаторські здібності, таланти кожного служили всім.

Первинна комсомольська організація колгоспу імені Кірова Компаніївського району об'єднує в своїх рядах 167 членів ВЛКСМ. Вони живуть і працюють в п'яти віддалених бригадах. Секретар комітету Адам Коротченко в своїй роботі спирається на широкий комсомольський актив. Члени комітету і бюро бригадних організацій, групкомсорги і агітатори, члени редколегії стійної газети і комсомольських постів — його найперші помічники, організатори цікавих і змістовних справ комсомольського колективу.

Село Андріївка — віддалене від райцентру і центральної садиби колгоспу «Україна» Добровеличківського району. Та це не заважає комсомольцям третьої комплексної бригади будувати своє життя цікаво і змістовно. Секретар Володимир Милованов і члени бюро не чекають поки хтось приїде з райкому і проведе комсомольські збори або тематичний вечір молоді. З ініціативи активістів відбувся «Вечір трудової слави», проведено взаємоперевірку змагання з сусіднім колгоспом імені Леніна. Тут потурбувалися про те, щоб кожен брав участь у керівництві справами свого колективу. Причеплювач Микола Жмеренко, наприклад, працює позаштатним завідувачем клубом, керує хором гуртком. Таких прикладів багато. Всі вони — яскрава ілюстрація того, що діяльність комітетів комсомолу в цих організаціях будується на громадських

началах, широкому залученні всієї молоді до живих, практичних справ.

У БАГАТЬОХ комсомольських організаціях області уже набуто цінний досвід роботи по вихованню у юнаків і дівчат навиків громадського самоврядування. Багаточисельні комісії і штаби, контрольні пости і загони «комсомольського прожектора», громадські конструкторські бюро і групи доповідачів при комітетах комсомолу, ради молодих спеціалістів і позаштатні кореспондентські пункти молодіжної газети провели значну роботу серед молоді. В усіх міських і районних комітетах комсомолу працюють позаштатні секретарі.

Характерною рисою громадських органів, створених при комсомольських комітетах, є не паперовість, а жива організаторська робота з людьми на вирішальних ділянках господарського і культурного будівництва. Взяти, скажімо, штаб семирічки, який працює при комітеті комсомолу Знаменського залізничного вузла. Члени його ведуть велику роботу не лише по виявленню резервів виробництва, а й допомагають молодим залізничникам запроваджувати все нове, прогресивне, знайти своє місце в боротьбі за дострокове виконання завдань семирічки. Теж само можна сказати і про штаб технічного прогресу, який діє на заводі «Червона зірка».

Нещодавно в арсеналі цікавих форм комсомольської роботи з'явилася ще одна — рада при комсоргові обкому ЛКСМУ. Ця рада подбає про те, щоб досвід передовиків виробництва, комсомольських майяків став надбанням всіх молодих кукурдузовців, тваринників, механізаторів.

СЬОГОДНІ нам поки що доводиться констатувати, що й досі не в усіх райкомах, міськкомах ЛКСМУ по-справжньому розвивають громадські засади в комсомольській роботі. Олександрійський, Петрівський, Устинівський райкоми ЛКСМУ не залучають до керівництва організацією свій багаточисельний актив. Працівники апарату діють самотужки, прагнуть побільше організації за день об'їхати, а користі від цього дуже мало.

Секретарі райкомів, міськкомів комсомолу повинні зрозуміти, що правильно розставити активістів, залучити до активної роботи найбільш здібних, ініціативних комсомольців — значить не на словах, а на ділі дбати про розвиток громадських засад.

Вручення премій імені Т. Г. Шевченка

Для увічнення світлої пам'яті великого Кобзаря, з метою дальшого розвитку урядового республіканського комітету по преміях імені Т. Г. Шевченка, образотворчого і театрального мистецтва, кінематографії уряд Української РСР встановив щорічні премії імені Т. Г. Шевченка. Премії 1962 року за видатні досягнення в галузі літератури і мистецтва присуджено письменникові О. Т. Гончару, П. Г. Тичині, П. І. Майбороду з високими почесними нагородами, побажав їм нових великих творчих успіхів на благо любимої соціалістичної Вітчизни і вручив їм золоті медалі та дипломи лауреатів премії імені Т. Г. Шевченка.

7 червня в Києві відбулося вручення високих нагород першим лауреатам Шевченківських премій. Великий зал Київської консерваторії імені П. І. Чайковського заповнили діячі літератури і мистецтва, педагоги, журналісти, студенти. В президії — секретар ЦК КП України А. Д. Скаба, голова Української республіканської ради професійних спілок В. К. Клименко, заступник Голови Ради Міністрів УРСР П. Т. Тронько, завідувач відділом науки і культури ЦК КП України Ю. Ю. Кондуфор, завідувач відділом пропа-

ганди і агітації ЦК КП України Г. Г. Шевель, члени Урядового республіканського комітету по преміях імені Т. Г. Шевченка.

Засідання Урядового республіканського комітету по преміях імені Т. Г. Шевченка відкрив голова комітету академік О. Є. Корнійчук. Він сердечно поздоровив О. Т. Гончара, П. Г. Тичину, П. І. Майбороду з високими почесними нагородами, побажав їм нових великих творчих успіхів на благо любимої соціалістичної Вітчизни і вручив їм золоті медалі та дипломи лауреатів премії імені Т. Г. Шевченка.

Представники громадськості столиці України, які виступили на засіданні, тепло вітали лауреатів.

Наприкінці виступили лауреати Шевченківських премій О. Т. Гончар, П. Г. Тичина і П. І. Майборода. Висловлюючи сердечну подяку партії і уряду, вони заявили, що у відповідь на почесну нагороду віддадуть усі свої сили і творче натхнення великій справі будівництва комунізму.

О. Т. Гончар, П. Г. Тичина і П. І. Майборода присуджені їм грошові премії передали у фонд миру. (РАТАУ).

Друзі, хороши твої

ЗАКОХАНИЙ В ЖИТТЯ

ВИШНІ зацвіли... Ще вчора ввечері їх пухкі бруньки були майже зовсім закриті, а сьогодні Микола глянув у вікно — і не пізнав саду: весь як молоком облитий. Вишні цвіли буйно. Їх ніжний, приємний аромат п'янив юнака, чомусь нагадував давні зустрічі, прогулянки над Інгульцем. І тоді зринала в пам'яті струнка, дівоча постать, гарне, коротко підстрижене волосся. І сміх — дзвінкий, голосний...

Ліля... Недарма, ледве прокинувшись, він відразу ж згадав про неї. Уже ввійшло в звичку за ці три роки: за що б не брався — відразу в думках про все їй, своїй подрузі, розказує. Та хіба міг він сьогодні утриматись від цього? Адже цей день не просто собі один із буднів квітня. Сьогодні він, Микола, нарешті поведе свого «ДТ-54» в поле, засіє перші в цьому році зернини в ґрунт. Отож про свою радість, про день такий сонячний, що видався, і розповідає він Лілі.

Навіть мати помітила його настрій піднесений, не втрималася:

— Що це ти, сину, сьогодні якийсь незвичайний? Сталося щось?

— Трапилося, мамо. Сівбу починаємо — от що! — вигукнув уже майже за порогом.

Захитала головою Марія Харитонівна, немов хотіла застерегти свого улюбленця, як колись, в дитинстві: ти ж дивишся там, Колю, обережно... «Обережно»... Хіба ж він з таких? Усе йому ніколи, усе він кудись поспішає, а вже як сподобається щось — так вчепиться, не відірвеш. От хоч би й ці машини. Не встиг сім класів закінчити — вже в тракторну бригаду подався, за прицілювача був. Аж поки людям в очі не впала ота його прив'язаність до техніки. Послали Колю тоді ж, у п'ятдесят дев'ятому, на курси трактористів. Вивчився. Скільки-то радості було, коли першу зміну самостійно одробив. З тих пір у хаті тільки й балачок, що про оті двигуни, серги та поршні...

Правда, ще про друзів своїх розказувати любить Микола. Про бригадира, Антона Григоровича, перш за все. Це ж він, як тільки Микола з курсів повернувся, підвів його до трактора, промовив суворо:

— Оце твоя машина, хлопче. Шануватимеш — слухняною буде в руках.

А потім весь час слідував за новачком: чи все вірно робить, чи не треба йому допомогти?

ЗНАЄ стара Височиха і хлопців з тракторної. Часті гості вони у хаті Височьких. А найчастіше — так це Сашко Романько буває. Ото вже друзі вони з Колю — водою не розллеш. Сашко — механік, так Микола просто закоханий в нього. І все про ті машини розпитує, літературу різну просить дістати.

Аякже, її син — не просто собі тракторист, а ще й ланковий. Комсомольську ланку очолює.

Ще взимку прийшов якийсь збуджений такий, схвилюваний. І до сестри зразу:

— Як гадаєш, Катю, на наших хлопців можна ж покластися, правда?

А потім уже докладніше про все розповідати став. Що зараз партія особливу увагу піднесенню сільського господарства приділяє, і що молодь повинна в цьому велику роль відіграти. Що сьогодні, на зборах, він усім заявив: вирощуватиме кукурудзу без затрат ручної праці. Не сам, звичайно, — з хлопцями. Підібрав тоді собі

в ланку Володимира Загородяньського, тезку свого Миколу Височького та Івана Новицького. Тоді ж вирішили: візьмуть 134 гектари і за 50-центнерний врожай боротимуться.

Легко сказати: боротися. А як до діла — то скільки тих ночей недоспаних... Про все забули — ділянку свою удобрювали. Цілу зиму возили на неї добрива: по 20 тонн на гектар вийшло. А тепер от уже й сівба почалася. Це вже напевно: втратить спокій Микола, аж доки її не закінчить. А там і сходи з'являться, обробляти треба буде...

ЗІТХАЄ мати, а сама ж пишається своїм сином. Горда з того, що не лише вроду свою передала йому, а й любов до землі, до праці хліборобської.

...Ось і закінчився цей день — перший день сівби. Засмаглий, стомлений, але безмірно задоволений вертає хлопець додому. І дівчата якраз стрілися: Клава Лютюк та Паша Рубан, з молочно-товарної ферми. Уже знають, де був, цікавляться:

— Ну то з чим вітати можна?

— 20 гектарів засіяв!..

Норма пережита. Та юнак уже думає над тим, як би ще більше зробити. Щоб вродила чудесниця славна, дорідна. І ще одна думка спокою не дає: так і залишилася ж перозв'язаною ота злополучна задача з фізики. Ох, і завдає ж йому клопоту фізика. Відколи став учнем восьмого класу вечірньої школи, весь час тривожиться з-за неї. Але він цю науку все-таки здолає, обов'язково. Інакше: як же без знань він зможе до інституту вступити? Інститут — це мрія юнака. Нею він поділився з домашніми, сказав і всім, хто був на тих пам'ятних зборах у січні, коли його, Миколу Височького, приймали кандидатом у члени партії. І хлопець знає: стане він кваліфікованим майстром...

ГУСТЕ, непокірне волосся. Широкі брови зведені над переніссям. І сині-сині очі під ними. Гарний парубок зріс у Височьких, — так кажуть не в одному кінці Петрового. І не одна дівчина крадькома зітхає, угледівши міцну, юнацьку постать. Та він немов і не помічає нікого. Дівчата не ображаються за це — знають: у Києві є в Миколи наречена. Та ще трішки заздрять дівчині: хорошого, красивого душею друга має вона.

Л. БАБИЧ.

Колгосп імені Леніна
Петрівського району.

«НА ФЕРМІ».
Фото Е. ШУЛЕПОВА.
(Третя Всесоюзна художня
фотовиставка «Семирічка
в дії» 1962 року).

РАДІСТЬ

АВТОБУС від швидкої їзди здригався на ледь помітних вибоїнах. В розкриті вікна вривався свіжий струмінь повітря. Миготливі краплі дощу, зливаючись в суцільну зубчасту стіну, деревя придорожних лісосмуг. Пасажири, зайняті власними думками, мовчки дивилися у вікна.

Невисокий худорлявий підліток, затиснувши між коліньми «авоську», наповнену нехитрими пожитками, озирнувся навколо, заглядаючи у вічі попутників. Видно, йому хотілося поділитися з ними чимсь хорошим, радісним. Притиснувшись до прохолодної шибки, він знову й знову пригадував сьогоднішній незвичайний ранок.

Голова артілі Сергій Корнійович Короз викликав його в контору.

— Посилаємо тебе, Ігоре, в Новгородку на курси механізаторів. Сподіваємося, що не осоромиш нас. Витримати потрібно вже зараз. Ну... Давай, ді!

Була субота, був сонячний травневий день. Ігорю здавалося, що все навколо усміхалося йому, що його село Диківка ніби покрасивішало, що і люди якось стали веселішими, привітнішими. Вони ніби відчували,

що в нього сьогодні велике свято.

Далеко-далеко тягнуться гони поля, а праворуч комбайна — стіна високої дощавої кукурудзи. Гурьма трактори, автомашини. Часто навідується голова артілі, щоб подивитися на роботу хлопця.

— Пошлемо, обов'язково пошлемо тебе на курси, — пообіцяв він.

...Хтось з пасажирів завів розмову з хлопцем. Його розпитували, куди і чого він їде, як звати, як прізвище.

Дізналися, що його звали Ігор Турок.

— А скільки ж тобі років, Ігоре? — поцікавився м. — Оце пішов сімнадцятирічний. Ось і в довідці про це сказано.

Ми всі по черзі переглянули папірець і повернули його Ігорю. Він озирнувся навколо, побачив наші привітні усмішки й теплі погляди, що промовляли:

— Вчись, Ігорю. Великих успіхів тобі, друже!

Г. ШЕВЧЕНКО,
керівник корпусу
«Молодого комунара».
Знам'янський район.

СТАЛА Я

— ДІТИ, це ваша нова піонервожата. — Діти звали Людмила... А як вас по-батькові? (Це питання звернене до мене).

— Не треба по-батькові, — відповідаю. — Просто звіть мене всі Людою.

Так відбулося моє знайомство з сьомим «А» класом. О. Ю. Благой, класний керівник, представив мене і вийшов. Я залишилася віч-на-віч з своїми юними друзями. Їх двадцять двох. І кожний неповторно відрізняється чимось своїм. Навіть дивляться на новеньку по-різному. Зашукались на задніх партах: «Це вже котра у нас!» «Теж, мабуть, разів зо два прийде, та й до побачення».

— Хто з вас був у шахті? — поцікавилася я.

Гомін одразу стих, питання було несподіваним.

— Ніхто не був? Хочете, розповім?

Довго була розмова. Питань чимало виникло. Все допитувались, як використовуються шахти для відведення ґрунтових вод (а у нас на вуглерозрізі тільки для цієї мети існують шахти), чи не страшно в них. Потім попросили розповісти про Грузію. Я саме перед тим повернулася з туристської поїздки, і діти знали про це. Одним словом, знайомство вийшло чудовим, я й не сподівалася. І тоді ж домовилися: завтра вранці (а це мала бути неділя) всі прийдуть до школи і звідси рушаємо на розріз, будемо збирати металолом.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР».
10 червня 1962 р., 2 стор.

Пришли всі, як один. Наші дружні стосунки ще більш зміцніли.

СТАЛОСЯ ТАК, що з піонерським загоном мені довелося... це раз знайомитися. Справа в тому, що перед новим роком два класи об'єднали. Важко було в перший день. Зайшла до них — гамір. Незвично якось. Мої давні знайомі утихомурюють тих, та де там. Бачу, один з хлопців сидить в рукавичках і з викликом лущить насіння.

РОВЕСНИЦЕЮ

— Як прізвище твоє? Як звати?

— Борис Левінчинський. А хіба що?

— Та нічого. От тільки, Борисе, не слід так робити. Домовилися?

Зрозумів-таки хлопець. Відчув і дружню нотку, і суворість тону. Більше після того ніколи не доводилося робити йому зауважень. Почала говорити про те, як краще зустріти новорічне свято. Поділилася секретом: на дитячому ранку в нас обов'язково буде Дід Мороз «з Москви». Правда, не дочекались ми «московського» діда, зате Яша Семенов з нашого вуглерозрізу дуже вдало його замінив. Учні залишились задоволеними. Тим більше, що до свята ми накупили книг, подарунків. Гроші для цієї мети виділили на виробництві.

Не можна забути й нашу «вилазку на сніг». З дому кожний захопив, хто що міг: лижі, санки. Катання з гори вийшло пречудовим. Стільки сміху там було, веселощів, що після того морозного дня холодок між колишніми двома класами почав особливо швидко розвіюватись.

До 8 березня хлопці вирішили готуватись за моєю пропозицією потай від

дівчат. Готували концерт, склали в'язаний ребус. Дівчаток відпустимо додому, а самі залишаємося у класі на репетицію. Піонерок це дуже хвилювало. «Що ж там буде? Який сюрпріз вони готують?» — допитувались у мене. Але я не мала права видавати таємницю. І від того концерт вийшов особливо захоплюючим. Майже всі хлопчики стали на той день артистами. Володя Артюшин і Миша Василенко хвацько

станцювали «Гопака». Винуватіці торжества щиро вплюдували юним баянцям. А найбільший успіх припав на долю Колі Бардиша. Ще б пак, він прочитав власний вірш, написаний спеціально з такої нагоди.

ДО РЕЧІ, про Артюшина. Він вважався у класі одним із «важких». Видно, і йому самому неприємно було таке ставлення з боку вчителів. Але ж стільки енергії в людині, який ще й п'ятнадцяти немає, а куди її витрачати — не знає. В класному зошиті, до якого вчитель записує всі випадки порушення дисципліни, нерідко з'являлися записи: «Балувався на уроці», «Вів себе неспокійно». Тепер не доводиться робити йому зауважень — хлопець навчився стримувати себе. І вчиться добре. В художній самодіяльності він один з кращих моїх помічників.

Один з «важких». А інші? Саша Вальков і Рюрик Коновалов трималися завжди резом. Приходжу, наприклад, проводити репетицію хору хлопчиків. Варто одному з двох встати й заявити, що сьогодні йому треба кудись йти, як

розсмішити. Та хлопцям це набридло, бо заважав їм, і вони стали сердитися. Рюрик швидко зрозумів це.

Я ЗАЙМАЮСЬ спортом, тому й піонерів легше було захопити ним. Тренування завжди проходять у нас організовано, жваво. Зберуться всі, переодягнуться у спортивну форму і зав'язано бігаємо по спортмайданчику. А Вальков і Коновалов спочатку зовсім не з'являлись, хоч і запрошувала їх. Якось, бачу, Саша Вальков одягнув кеди і гайда по кругу сам. Виходить, зацікавило його. Рюрик не міг довго залишатися сам. Одного разу наприкінці тренування підійшов до когось з хлопців і промовив (так, щоб я почула): «Мабуть, прийду назавтра... Треба спробувати...» З того часу яна була повною.

Тепер у загоні вже й не відчуєш, що злито два класи. Колектив став дружним,

ПІОНЕРІВ

дисциплінованим. Набагато кращою стала успішність. Я не помилилась, коли перед початком навчального року просила старшу піонервожату Софію Шевченко призначити мене у найшумніший клас.

Коли на вуглерозрізі мене запитали, чи давати мені рекомендацію в гірничий інститут, я заперечила. Буду педагогом, вже й на курсах підготовчих вчуся. Ні на що не проміняю захоплюючу роботу з дітьми.

Л. ХОМЕНКО,

загонова вожата, робітниця маркшейдерського відділу Семеновсько-Голозківського вуглерозрізу.
м. Олександрія.

У добру путь!

Прізвище Віктора Баранцева, робітника Кіровоградської шпальтарної фабрики, ще ні про що не говорив наш читачам. Кілька місяців тому він вперше приніс до редакції своє коротке оповідання. Було воно написано так широко і ніжно, в кожному рядку — стільки теплоти, що хотілось вірити: у Віктора є задатки поетичного обдарування.

Минуло небагато часу. Молодий робітник став бувати на заняттях клубу любителів поезії, продовжував писати ліричні оповідання, новели.

А зовсім недавно автор запропонував редакції добірку своїх віршів, таких же свіжих і разом з тим простих, як і його прозові мініатюри.

Переважає більшість віршів В. Баранцева ліричного звучання. Молодий поет однаково тонко відчуває і «хвастливу походку осені», і ніжну красу рідної сестри весни — берізки...

Перші надруковані вірші — перша велика радість для молодого автора. Хочеться, щоб і надалі Віктор Баранцев писав зі свого голосу: схвильовано, просто, широко.

ОСЕННЕ

Где-то жолудь упав... Синь небесная
Окаймляет оранжевый лес.
Слышу лета прощальные песни я,
Вижу край неоглядных чудес.

Голый тополь антенною высится,
По утрам свежий воздух бодрит.
И октябрь незаметно близится,
Паутинкою тонкой обвит.

Осень бродит походкой хвастливою,
И художников с нею отряд.
Разукрасили липу сонливаю,
Словно праздничный сшили наряд.

Звонче звуки и воздух прозрачнее,
И немного, чуть-чуть погода.
Просыпаешься в утро раннее
Под шуршащую поступь дождя.

Коротке оповідання

Троянди

ЮНАКИ та дівчата гомінким потоком ішли по вулиці. Вони розтягнулися в густу різнобарвну стрічку, і було ніяк перейти з одного боку вулиці на другий.

Високі дерева, що стояли поруч з будівлями, розкішним віттям переплелися між собою і шелестіли листочками над головами прохожих. Гілля дерев створювали прохолоду від денної спеки, але сонце пробивалося крізь них, на мить обнімало людей, пестило їх святкове вбрання. Обличчя у всіх були радісними і щасливими. Жарти та сміх вибухали в різних місцях, гучними хвилями котилися довкола.

Та ось, серед юрби молоді несподівано з'явилася дівчина з темними косами, загорілим вродливим обличчям. Ліву руку тримала перед собою, щоб не наткнутися на тих, що йшли попереду неї, а в правій, піднятій над головою, несла розкішний букет троянд. Коли ж біля неї рідшав натовп, обережно опускала кві-

ти, гладила їх, тулила до обличчя, вдихала духмяний аромат.

— Це троянди, мої троянди... — шепотіла вона, і її обличчя осявала радісна усмішка...

Мабуть, хтось із хлопців вперше в житті подарував їй квіти — її любими троянди.

— Хто ж їх так любовно приготував для мене? Чи знає він, що це мої улюблені квіти? Хоч крадькома глянути б на нього, запам'ятати на все життя його обличчя...

Двоє юнаків перервали мрії, вони підхопили її під руки...

Дівчина сміялася, про щось розповідала і обережно несла троянди, які принесли їй сьогодні так багато радощів. І мені захотілося зупинити людський потік. Зупинити і сказати:

— Люди, подивіться, оті троянди зробили дівчину такою щасливою!

Олександр ЗУБИЦЬКИЙ.

БЕРЕЗКА

Среди прожженных груд
металла,
В угаре дымных дней
войны.
Березка белая стояла
Олицетворением весны.
Блестя осколом хищным,
вог,
Снаряды грызли грудь
земли...
А на березоньке весною

Сережки мягкие цвели.
Когда шальной осколок
впился,
То соком, брызнувшим
ручьём,
Солдат израненный
напился,
Как материнским
молоком.

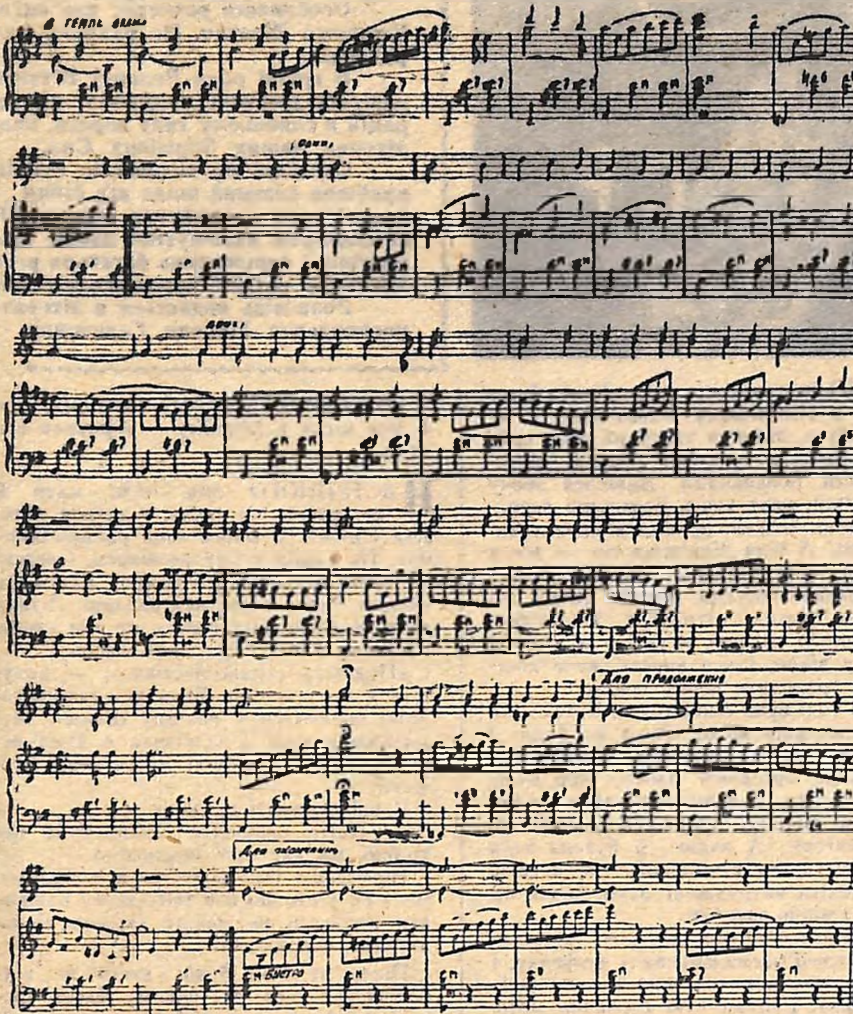

літературна молодь

ЖИЗНЬ

У истоков жизни —
остановка...
Трудно появилась
в свет она.
Грозный год. Отец ушел
с винтовкой,
Где бросалась судьбами
война,
Мир, казалось, опьянел
от крови,
Обезумел от страданий он,
И на наше детство,
сдвинув брови,
Лезла в танках смерть
со всех сторон...
Жизни опаленное начало
Сохраню я до последних
дней!
Что душа моя тогда
апитала,
И не стала от того
бедней!
Мой характер — не
хрусталь прозрачный,
Делать его новым не хочу.
Но за счастье в год
суровый, мрачный,
Жизнью, не колеблясь,
заплачу!

КИРОВОГРАДСКИЙ ВАЛЬС

В широкой степи украинской, Под нашей счастливой звездой, В огнях новостроек сияет, Цветущий мой город родной.	И смелый порыв трудовой, Горжусь я повсюду тобою, Цветущий мой город родной. Всегда ты мне кажешься новым, Всегда ты мой радуешь взгляд, С именем гордо-суровым, Любимый мой Кировоград.	На площади города Киров Стоит среди нас, как живой. Всегда ты мне кажешься новым, Всегда ты мой радуешь взгляд, С именем гордо-суровым, Любимый мой Кировоград. Куда б меня жизнь не бросала, Повсюду я сердцем с тобой, Отчиной любовно согретый, Цветущий мой город родной.
---	--	---

ПОЕЗІЯ—НЕ ІГРАШКА

Чи подобаються вам отакі віршовані рядки? Здається кращого немає, як мій знайомий Федь. Завжди в труді ми з ним буваєм, Знайомий вчителя берем.(?) Або ось ще поетичні «перли»: Нас з ним здружила дружина сім'я, В якій ми разом з ним живем. Одна будівля наша мила, Одні замріяні гуляння(?) На які ми разом з ним ходили. Кожний, напевне, погодиться, що тут покалічена ритміка, неадекватні рими, та й змісту ніякого. Годі й говорити про

якусь поезію. Але Петро Лесюк (м. Знамянка) цього вперше не помічає. Він пише, пише, пише... Таким же самим сумнівним методом творить Олександра Оксанія (Новгородківський район). Немає можливості і потреби перелічувати всі неохайності такої, з дозволу сказати, творчості. О. Оксанія вітрової не бентежить те, що вона 18 раз повторила у своєму вірші «море» і «морські», безупинно об-

ми будемо сходити доглядати, Полоти, салати, Врожай собирати. Що автору до того, що «собирати» не українське слово, і що, взагалі, пічного понодо про працю вона не сказала. Для С. Хом'яченко голоне, мабуть, те, щоб її прізвище з'явилося в газеті, тим більше, що тема, мовляв, сучасна, актуальна. Очевидно, те ж саме думає і М. Вдовенко (с. Петрове), який взявся за дуже серйозну тему і написав дуже слабенький, трафаретний віршик. В та-

ка своє бачення довколишнього. Цю хорошу рису треба розвивати. Звісно, не все гаразд ще і в цього автора. Наприклад, у вірші «Доганяймо» він говорить «вряси годиннику, бийся на сполах». Адже правильно буде — «бий на сполах». Та й рими, подекуди, слабенькі: «Куби — буде, стрівать — співать, спішити — жить, поспічатись — лишили» і т. д. Зустрічаються шаблонні образи, невдалі вислови. Всього цього можна уникнути, слід лише вимогливіше працювати над собою.

Треба завжди вести вірш за собою, а не щоб він від автора кудись завгадо, пустотливо відшлюнутий римами. Рими ж — не сонячні зайчики, які блиснуть в очі читачеві, і забуляються серед мотлоху старих поуривань та епітетів. Рими — це перші помічники поета, які допомагають йому донести до читача ту чи іншу думку.

ОГЛЯД ВІРШІВ ПОЧАТКІВЦІВ

кому ж дусі і за тим же принципом «творять» М. Шияло, Л. Зиненко, Т. Задорожня та інші. А от М. Савленко перевершив їх усіх. Він став на шлях епігонства (хоча цього справжня поезія не терпить), сліпо наслідує інтонацію і ритміку багатьох творів М. О. Некрасова (вірш «Верховный Совет»).

Радує до деякої міри і вірш Василя Бойка (Компанієвський район). Автор розкриває знайдену тему через призму власних почуттів і спостережень. Дороги, дороги, важкі переходи, На плечах від поту солоня роса, Колючі дощі і осіння негода, В диму фронтова полоса. А кого не схвилюють такі рядки:

Під тілом гарячим ховали гранати,
Щоб десь до світланку сухим був запал.

Хороші і рими в Бойка: «Піднебесся — весь я, голубий — голуби, пісні — сніг» та інші. На жаль, у творах В. Бойка, як і в кожного початківця, ще чимало вад, недоречностей.

А повторення! Відверто кажучи, це біда всіх початківців, що, перш за все, говорить про бідність мови лексикону автора. Треба поповнювати запас своїх слів, більше читати і перечитувати твори визначних поетів.

ПИСАТИ вірші — нелегка справа. З пальця їх не висмокчеш, особливо тоді, коли пишеш не серцем, а тільки авторучкою. Поезія — це не іграшка, якою можна бавитись кому завгодно. Писати образно, високохудожньо зможе тільки людина, яка має, що сказати по-своєму, образно.

Наш земляк, поет Дем'ян Бедний цілком слушно зауважив: «Я думаю, що в такому великому саду, як література нашого Радянського Союзу, всі співаючі птахи можуть вільно співати своїми голосами. Лише б вони співали те, що нам потрібні. Лише б це були наші співи. Лише б це були справжні співи, без фальші».

Отже, друзі, перш, ніж взятися за перо, подумайте: а чи є у вас голос, який би ви володіли без фальші? Чи вистачить у вас терпіння і знань, щоб вижити свої почуття, думки в рядки власних оригінальних поезій?

Володимир ЧАБАНЕНКО,
Валерій ГОНЧАРЕНКО,
члени обласного літературного об'єднання.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
10 червня 1962 р., 3 стор.

11 червня минає 25 років з дня загибелі Мате Залка (генерала Лукача) (1896—1937) — угорського письменника-комуніста, командира Інтернаціональної бригади, що боролась в республіканській Іспанії проти фашистських військ.

Парашутизм — спорт мужніх і сміливих. Він виник у нашій країні ще в 1911 році, після того, як талановитий конструктор-самоучка Г. Котельников створив парашут.

Особливого розвитку цей захоплюючий вид спорту дістав у нас після Великого Жовтня. На рахунок радянських парашутистів багато світових рекордів.

В грізні роки Великої Вітчизняної війни були створені численні парашутно-десантні з'єднання, які здійснили немало сміливих бойових операцій в глибокому тилу ворога, вписали не одну славу сторінку у воєнний літопис наших Збройних Сил.

Сьогодні ми починаємо публікувати розповідь П. О. Баннікова, який пройшов славний шлях від бійця парашутно-десантних військ в буремні воєнні роки до майстра спорту СРСР. Тепер П. О. Банніков працює командиром парашутної ланки при Кіровоградському аероклубі. Він — учасник і переможець багатьох республіканських і всесоюзних змагань, вихователь сотень парашутистів-спортсменів.

Розповідь подається в літературному записі нашого позаштатного кореспондента Миколи Галиченка.

ЯКЩО кому-небудь доводилося бувати в Південному Казахстані, то він, мабуть, звернув увагу на його природу. Весною косоюри усипані різнобарвними тюльпанами. Дивні збоку і здається, наче хтось розстелив яскраві килими, виткані руками вправних килимниць. А біля підніжжя гір — все в цвітінні. Над півнями садами гудуть трудолюбиві бджоли. Аромат такий, що сп'яніти можна. Згадуєш Тюлькубас, так зветься селище, в якому я жив на початку війни, і вся юність, наче кінокадри, проходить перед очима.

Мені тоді було сімнадцять. Батько мій з перших днів війни пішов на фронт і все хазяйство, як старшому в сім'ї, звалилося на мої плечі. Тяжко тоді було, що й казати. Бувало, цілу добу не появлявся додому, працював у радгоспі на тракторі. А якщо й бувала така можливість, то стомлений, не знаючи куди подіти натруджені руки, падав на ліжку і міцно засинав.

Якось йду степовою дорогою, накинувши на плечі засмалцьовану фуфайку, і збиваю хворостинкою пил з придорожної трави. Раптом чую гурчання мотора. З-за гір, оповитих густим туманом, виткнувся літак. Він почав кружляти над селищем, вишукуючи місце для посадки, але, мабуть, знайти його не вдалось. Заважав туман. Потім літак знизився, на тихих обертах двигуна пролісся над самими будинками і приземлився на клеверному полі. До нього з усіх кінців невеликого селища повалили дівчора. За нею побіг і я. Здалеку було видно, як з кабіни вискочив льотчик. Нашвидку оглянув машину і, переконавшись в її справності, став чекати на нас. Підбігши ближче, на наше диво, виявилось, що пілотом цього літака була молода, вродлива дівчина. Вона була в шкіряній куртці з планшеткою через плече. На грудях голубою блондинки красувався значок парашутиста.

— Хлопці, де тут телефон? — весело запитала дівчина.

— В селищній Раді! — в один голос відповів гурт.

Поки дівчина закривала кабіну, всюдесущі хлопчачки, як дикозвипки, розглядали літак, не сміливо доторкаючись до його деталей. Я стояв обабіч і з потаємною заздрістю дивився за кожним рухом «повітряного візника».

Було якось не по собі, що я, чоловік, працюю на якомусь тракторі, а он те дівчисько, льотчик, та ще й парашутист.

Білі починають і виграють. Слав М. Мужиковський.

«Ні, все-таки я доведу воєнкому, що й мое місце в авіації», — міркував про себе.

НАСТУПНОГО дня, коли мати й сестрички ще спали, піднявся вдосвіта і пішов у Вановський райлісськомат. На ранок туман розвіявся, і зелені околиці Тюлькубаса, загані ранковим сонцем, знову виділилися вдалині. Літака вже не було. Під горою, де він стояв, паслись отари колгоспних овець.

«Полетіла перша ластівка», — подумав я з заздрістю. Вона неждано-негадано появилася у нашому селищі, збудоражила мене і залишила в душі нестримний потяг до цієї романтичної професії.

У військоматі сказали: — Йдіть працюйте. Якщо буде потрібні, ми вас самі покличемо.

Невеселим тоді повертався я додому, хоч і розумів, що й в тилу можу і повинен принести не меншу користь Батьківщині, ніж в армії.

Йшли трудові будні, нічим не відрізняючись одне від одного. Якщо увечері прийшов я з роботи замурзаний, весь в пилі, тільки зуби виблискують. Бачу, мати заплакана, сестри сумні.

«Мабуть, похоронна прийшла», — вжалась думка.

— Що стряслось? Мати простягнула мені повістку і залилася сльозами.

— Не плач, мато, заспокойся. Ми тепер разом з батьком будемо бити фашистів.

Врешті-решт з'ясувалось, що приймальна комісія і особисто воєнком, якого я просив направити мене в авіацію, на моє прохання не зважили і замість авіації, зарахували в снайперську школу. Там ми оволодівали стрільською справою, вивчали різні види зброї, готувались на фронт. І ось у сорок третьому, на шостий місяць занять, трапилось «чудо».

— Хлопці, представник прийшов, — захекавшись, вигукнув Грisha Галюк. Похапцем протерли оптику, почистили

гвинтівки, поставили їх в піраміди і побігли дивитись на «покупця».

Він стояв в оточенні наших шкільних командирів, ставний, в льотній формі з кортиком на поясі і про щось з захопленням розповідав їм. Ми дивились на нього здалеку і були наче заворожені. Потім нам стало відомо, що цим представником був капітан Козовий. Він прибув з п'ятою окремою гвардійською повітряно-десантною бригадою.

— Але ти розумієш, що таке парашут? Це тобі не з воза плігати, — оцінивши ситуацію, доводив Микола Ганзуліні. Та рішення йти в повітряно-десантну частину вже було прийнято і поширилось на всіх нас трьох.

ПІСЛЯ теплих напучувань ми залишили Фрунзе. За вагонними вікнами швидко пробігали, оповиті зеленню, киргизькі степи, гори. Вдалині від залізничні тягнулись мирні села. Вони не зазнали війни. Іхали ми самовпевнені, веселі, погано уявляли фронтів будні, мало замислювалися над тим, що нас чекає попереду. Було одне бажання — бити фашистів. Через пару днів, минаючи Волгу, ми вже бачили сліди війни: під відкосами залізничних колій лежали догори колесами потрошені вагони, безформні мостові ферми. Все це боляче карбувалося в наших

серцях. Хлопці ставали серйозними, суворішими.

Ось і підмосковне місто Киржач. Перше, що ми побачили, під'їжджаючи до нього, був сріблястий аеростат. Від гондол його відокремлювались ледве помітні чорні цятки, над якими білим полум'ям спалахували куполи парашутистів. В розташуваних частини нам виділили один день на наш нехитрий солдатський благоустрій, а наступного ранку, поблизу розташування частини, на траві перед нами лежав парашут «ПД-41».

Часу на відпочинок майже не залишалось. Ми з ходу розпочали навчання. Теоретична підготовка змінювалася практикою і навпаки. І ось після напружених тренувань настав день укладки парашутистів. Ми старались вправно, акуратно укладати їх, бо всі розуміли, чим швидше оволодіємо парашутно-десантною справою, тим раніше своєю участю на фронті станемо корисними Батьківщині.

Через тиждень нам призначили день першого стрибка. Все йшло чітко, за планом. Наш розвідувальний взвод бере на плечі парашутні сумки і за дванадцять кілометрів пішки відправляється на площадку приземлення. Приготування до стрибків були недовгими. Інструктор-парашутист викликає першу трійку. В це число потрапляю і я.

Інструктор ще раз перевіряє правильність підгонки, кріплення парашутистів і підводить до розчищених дверцят гондол. Пілот-аеронавт, оглянувши нас, рекомендує зайняти місця. Першим треба було переступати поріг мені. І тут майнула думка: чи витримаю?

В дитинстві мене навіть на гойдалці закачувало. Та про це я нікому ніколи не говорив. Боявся, щоб хлопчачки-скептики з мене не сміялись. Так було і на цей раз: дуже полюбив парашутну справу і тому, навіть від найближчих друзів приховав свою слабкість. Тим більше, якби дізналось начальство, мене б відразу ж відправили в іншу частину.

(Далі буде).

На першість країни з футболу

ПОЗАВЧОРА в черговому «госпінка» (Ровно). В першому таймі, хоч і відчувалася перевага команд майстрів класу «Б» над місцевими футболістами, кіровоградські динамівці все ж м'яч побував у їхніх приймали футболістів «Кол-

воротах. В другій половині гри ініціативою повністю заволоділи динамівці. Завиши чотири м'ячі у ворота суперників і пропустивши в своїй ще один, кіровоградське «Динамо» записало в свій актив ще два очка.

60-РІЧНА ЧЕМПІОНКА

Закінчився жіночий чемпіонат Ленінграда з шахів. Перше місце завоювала екс-чемпіонка світу з шахів Людмила Володимирівна Руденко. Цікаво відмітити, що в цьому році вона відзначає своє 60-річчя.

Команда олександрійського «Шахтаря» приймала на своєму полі футболістів м. Севастополя і програла з рахунком 1:2.

Останній перед чвертьфіналом

АРИКА, 8. СПЕЦ. КОР ТАРС А. СТАРОДУБ: Після матчу команд Колумбії і СРСР представники оргкомітету футбольного чемпіонату жартують дякуючи нашу команду. За що?

Коли б колумбійці програли, у них не лишилося б ніяких надій на вихід у чвертьфінал. Вийшли б туристи Колумбії, що боліють тут за свою команду, квитки продали б набагато менше. Словом, інтерес до гравців, що залишилися, значно знизився б. А після нічної туристи не вийшли, загострилося становище в підгрупі — всі без винятку матчі набули «подвійної цінності». У колумбійців навіть появилася шанса зайняти друге місце в підгрупі. Для цього їм треба було перемогти югославську команду.

Скажу зразу, колумбійцям це не вдалося. Югослави врахували уроки матчу команд СРСР і Колумбії і не повторили помилок нашої команди. На своє щастя, вони помітили ряску колумбійців «спалахувати» і весь час «тримали напоготові вогнегасники».

На відміну від колумбійців їх суперники не знижували темпу, входячи в штрафну площадку, а навпаки, прагнули тільки вперед, не зловживаючи обводною. До того ж колумбійці нещільно опікали гравців противника, і ті мали можливість, на радість глядачам, демонструвати ефективні удари.

Злам настав у середині першого тайму. На 21-й хвилині Галич, що стояв поряд з трьома колумбійськими захисниками, одержав пас. Суперники чомусь не намагалися перешкодити йому, і він метрів з 12 в упор вдарив по воротах. Незабаром Еркович приблизно в тому ж місці завершив комбінацію: 2:0.

Третій гол було забито на 62-й хвилині після швидкого проходу Ерковича по правому краю. Пас у центр штрафної, і Галич головою послав м'яч у ворота.

Знову та сама картина: атакують колумбійці, а голи летять в їх ворота. Четвертий м'яч здалеку забив Меліч на 83-й хвилині. За дві хвилини до кінця зустрічі Еркович довів рахунок до 6:0. Так закінчився останній матч у нашій підгрупі.

Тепер можна підрахувати очки у всіх команд. Найбільше їх у нашій збірній — п'ять, найменше у колумбійців — одне. Уругвайці йдуть додому з двома очками при одній перемозі і двох поразках. Югослави набрали чотири очка — дві перемоги при одній поразці і вийшли на друге місце в підгрупі. Во-

ни йдуть у Сант-Яго, де 10 червня зустрінуться із збірою ФРН.

Під час першого тайму матчу Югославія — Колумбія над стадіоном низько пролетів чотирихвильовий «Дуглас». Він віз в Аріку члійську збірну. А це через збірою команда в повному складі прямує з аеродрому поблизу на стадіон. Глядачі стоячи бурливо вітали своїх футболістів — земляків. Ніхто не дивився на гру.

Після матчу члійські гравці в парадних костюмах вишикувалися на полі. Новий вибух захоплення на трибунах. Можна вже зараз уявити, що робитиметься тут у неділю!

Нашим футболістам доведеться боротися не тільки з гравцями на полі, але й витримувати бурі, які, безперечно, бушуватимуть на трибунах. Ми вже пізнали упередженість місцевих болельників. Їх серця віддаються улюбленим сілцю, неподільно. Вони «не бачать» їх найгрубіших промахів, зате шумно вітають всяку удачу. Підтримка болельників забезпечена їх команді, хоч би як погано вона грала, хоч би в якому безнадійному стані була.

Так, декому в Аріці не до впадоби успіхи нашої команди. Є такі люди і на місцевому «Телеграфо дель естадо». Чим же можна пояснити, що наш звіт про матч СРСР—Югославія пролежав там без руху більше чотирьох годин, хоч керівники телеграфу запевняли, що кореспондентів передаватимуться без затримок. Після відповідного протесту працівники телеграфу вбачились, заявивши, що це було непорозуміння, технічна помилка. Однак другий звіт теж пролежав на телеграфі не менше чотирьох годин. Працівники телеграфу пішли на явний обман, запевнивши, що він був відправлений через сорок хвилин після надходження. Вашому кореспонденту довелося відмовитись від послуг «Телеграфо дель естадо».

Повернемося, однак, до матчу СРСР — Чілі. Вдруге в чемпіонатах світу наша збірна входить до чвертьфіналу, і вдруге її противником стає команда господарів турніру. В 1958 році наш футболіст програв. Тепер у них є можливість полематизувати «традицію», хоч грати проти господарів поля завжди важко. Готуйтеся боліти за наших хлопців, робіть це якнайкраще, щоб хоч трохи зменшити перевагу члійців, які протягом всієї гри матимуть підтримку своїх співвітчизників.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

Кінотеатр «Мир». Для дітей. «МАЛЕНЬКІ ІСТОРІЇ ПРО ДІТЕЙ. ЯКІ...». Початок о 9 год. 40 хв. ранку, об 11 год. 25 хв. 1 год. 10 хв., 2 год. 55 хв. дня. «КОМАНДИРОВА». Початок о 4 год. 40 хв. дня, 6 год. 25 хв., 8 год. 10 хв. та о 9 год. 55 хв. вечора.

Кінотеатр ім. Державинського. Для дітей. «САМІО». Початок о 9 год. 30 хв. ранку та об 11 год. 15 хв. дня. «БЕЗМОВНІ СЛІДИ». Початок о 2 год. 45 хв. та о 4 год. 30 хв. дня, о 6 год. 15 хв., 8 год. та о 9 год. 45 хв. вечора. На літньому майданчику — «ЧУЖА ВІДА». Початок о 9 год. 15 хв. вечора.

Кінотеатр «Сивашець». Для дітей. «НЕ ЕР». Початок о 9 год. 30 хв. ранку, об 11 год. 35 хв. та о 1 год. 40 хв. дня. «СВІДОК ОБВИНУВАННЯ». Початок о 3 год. 40 хв., 5 год. 45 хв. дня, 7 год. 50 хв. та о 10 год. вечора. На літньому майданчику — о 9 год. 20 хв. вечора.

ПІШИТЬ!

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМУ, г. Кіровоград.

ДЗВОНІТЬ!

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.

БК 00218.

ЗАХОДЬТЕ!

Редакція працює з 7 годин ранку до 6 години вечора, Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе!

Зам. № 3627.

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова.